նեցիք այլ սոյնպիսս արարին եւ անհուն զանձս ոսկւոյ եւ արծաթոյ հաւաքեցին եւ ամենայն զոլվքաւորօքն յարուցեալ վարդապետքն եկին ի յԱմիթ եւ յՈւրֆայ եւ նոքա նախանձեալ եղուն շատ ողորմութիւն եւ անոքից եկեալ ի Հաշապ, եւ Հաշապ եղած Զուղայեցի վանատականին նախանձեալ ընդ նոսա՝ նոքա այլ հաւաքեցին յիւրեանց միջումն բազումս զանձուց ի մերոց իւրեանց։ Եւ միաբանութեամբ ամենեցուն առեալ գնացին յԵրուսաղէմ» (Ժամանակագրութիւն, էջ 325–6)։

Ինչպէս կը տեսնուի Դարանաղցի կը հաստատէ թէ Ամիթ գացած են վարդապետները և հոն ալ հանգանակութիւն մը եղած է և ապա Հալէպի մէջ։ Յակոբ քհ. Կեսարացի, Ամիթի գումարումին նախաձեռնութիւնը Կեսարացիին կը վերագրէ, ինչ որ կրնայ չափազանցութիւն մը եղած ըլլալ։ Միայն ճիշտ է թէ Ամիթ գումարում մը եղած է 1610ին որուն մասնակցած է նաև Կեսարացին որ այդ թուականին Երուսաղէմէն հոն գացած էր և իբր ժամանակին մեծ վարդապետներէն մէկը անկարելի է որ ինքն ալ իբր ականատես և ամենէն վերջին վկաներէն մին իր հեղինակաւոր ձայնը լսելի ըրած չըլլար։

Սիմէոն դպիր Լեհացի որ Գրիգոր Պարոնտէրէն ստացած տեղեկութիւններն է